

»Še enega?«

»Dovolj bo,« je dejal Mom resno. »Plačala bi.«

Natakarica je računala počasi in na glas; Momu, še manj Urški ni šlo v glavo, da sta toliko zapravila.

»Saj je bilo za sedmino,« se je nasmehnila natakaraica.

»Za sedmino, za sedmino,« je zabrundal Mom, odštel bankovce in se s težavo spravil na noge.

Počasi sta se odmajala proti vežnim vratom.

»Najbolje bo,« je zaklicala natakaraica za njima, »da sedeta kam na sonce, zvečer pa nadaljujeta pot domov.«

»Sedla bova, sedla,« je zamomljal Mom, »potem pa si kupila obleko za pogreb...«

»Za čigav pogreb?«

»Za čigav, če ne za najin?« je odgovorila Urška, pogledala natakaraico z dobrovoljnim smehljajem in prijela za roke Moma, ki so ga noge komaj nosile.

Natakarica je osupla gledala za čudnima gostoma, dokler se nista izgubila v ozki, sončni ulici.

OČETOV GROB

Janez Menart

Kot nehote ob grobu smo obstali
in, kot pred leti v cerkvi, obmolčali.

Brez kamna bil je grob, zeleno siv,
večerni žarek je plevel zlatil.

In tiho, skoraj zase sem dejal:

»Kako je čudno... Tega sem poznal...«

Dejal, obmolknil. In noben od njih
ni slutil, kaj povedal je ta vzdih.